

JORDI PLAY

“Sempre parteixes d’experiències, però en comèdia les has d’exagerar”

La directora Carol López (Barcelona, 1969) presenta la seva última obra, ‘Boulevard’, al Teatre Villarroel.

Després de l’èxit de *Germanes* —que la temporada passada va obtenir dos premis Max, tres premis Butaca i dos premis de la Crítica—, la dramaturga i directora Carol López fa un homenatge a l’alta comèdia americana tot endinsant-se en el rerecon del teatre. *Boulevard*

és també el títol de l’obra assajada, que els espectadors veuen des que es fa la tria d’actors fins a la primera representació, passant per l’elecció del decorat, la primera lectura de les escenes i els embolics romàntics entre els comedians. El repartiment inclou Paul Berrondo, Ernesto Collado, Am-

“Fem servir una escenografia molt simple però molt teatral, que ens permet de visualitzar el local d’assaig, el davant i el darrere de la funció”

i se’m va ocórrer. Dintre de l’àmbit del teatre s’intensifiquen més aquestes relacions i això em dóna molt de joc. D’una altra banda, en la meua trajectòria, la creació sempre ha estat present. A *Last Chance* i a *VOS* hi havia un escriptor i un guionista. Ara he volgut fer un director de teatre. Responc a intuïcions. No ho racionalitzo.

—**La trama té a veure amb experiències vostres al teatre?**

—Sempre parteixes d’experiències pròpies, però, com que faig comèdies, sempre les he d’exagerar. Pots fer la realitat pot superar la ficció però jo sempre l’he de portar a l’extrem.

—**La diva relegada a un paper de secundària com a conseqüència de la seva edat és un personatge tòpic de films sobre el cinema i comèdies sobre el teatre. Està inspirada en alguna coneguda vostra?**

—Respon a una realitat. Sí que és un tòpic, però dóna molt de joc en la comèdia. I és cert, és una realitat que a les actrius més grans els costa de trobar papers. També és veritat que als homes no els passa perquè els donen papers amb dones més joves. Però la raó bàsica de posar-la era que em permetia d’endinsar-me encara més en la comèdia.

—**L’altre personatge que us dóna molt de joc còmic és el director de l’obra, un seductor amb segones intencions respecte a les actrius. Només és cosa d’homes, aquesta intenció oculta dels directors?**

—Jo mai no ho faria: mai no m’emboficaria amb un actor que dirigís. I si no el dirigís, tampoc, no m’hi emboficaria. No són la meua espècie favorita, els actors. Sí que és cert que hem fet del director un personatge seductor amb un currículum llarg de relacions amb actrius, però en aquest cas no és tant ell que l’empaita a ella com l’interès d’ella per ell. És ella qui pren les decisions. Les dones ja no necessiten que els diguin què han de fer.

—**Feu servir dues llengües, castellà i català, tot i que això no té funció còmica ni dramàtica.**

—Sempre utilitzo dues llengües perquè faig parlar els actors en la seva llengua original. A això no hi dono més importància ni cal que ningú hi busqui més raó de ser.

—**Per canviar d’escena i fer elipsis temporals o salts endavant en l’acció feu servir tot un seguit de recursos molt diversos, des del congelament dels actors fins a l’ús de música.**

—Busquem la fórmula més senzilla perquè no es poden pas acabar totes les escenes fent fosc. En un altre teatre podria fer baixar el teló, però aquí fem servir càmeres lentes, congelaments. Són recursos que després em diuen que són molt cinematogràfics, però a mi em semblen més teatrals. També fem servir la música, allò que jo anomeno videoclip, per enganxar tres o quatre escenes o per donar a entendre que han passat tres o quatre dies...

—**I s’entén perfectament. L’escenografia amaga una sorpresa final molt imaginativa.**

—És una escenografia molt simple però molt teatral, que ens permet de visualitzar el local d’assaig, el davant i el darrere de la funció. Ens hem basat en recursos molt teatrals. Hem volgut anar al punt més senzill per aconseguir la màgia.

—**Però la solució escenogràfica ja era a la història o és cosa de l’escenògrafa....?**

—Jo tenia tota la història al cap des del començament i el meu equip ja la sabia, de manera que va anar sortint. És en el concepte escenogràfic que vam basar el contingut. Després també el teatre concret, allà on representes, t’obliga a buscar solucions que un escenari amb molts més mitjans no et dóna.

pero Fernández, Marta Pérez i Àgata Roca. La cita és al Teatre Villarroel de Barcelona, sala que també dirigirà Carol López a partir de gener.

—**Boulevard és el títol de la comèdia que assagen i representen els personatges però és tan vostra com la resta de l’obra.**

—Sí. *Boulevard* és pretesament una alta comèdia americana i vol ser un homenatge a *Històries de Filadèlfia*.

—**Per què una altra obra de teatre dins del teatre?**

—No respon a cap raó explicable. Volia parlar de relacions personals

Alex Milian